

vidensfaben. Eller endelig Spørgsmaal om Læstøner, Saar og andet Sligt, hvor der bliver Spørgsmaal om at bedømme disse Virkninger for at kunne fastsætte Straf og Erstatning, og for at afgøre, om de virkelige kunne anses for Marsag til den Død eller Sygdom, som er indtraadt. Eller der kan blive Spørgsmaal om, hvilken Virkning de kunne anses at have for Personens fremtidige Befindende; om det vil medføre Tab af Synet eller saadan noget. Til at bevare den Slags Spørgsmaal vil der som Regel behøves en Kirurg; derfor er den tredje Specialist, som Sundhedskollegiet forstærkes med, naar Spørgsmaalet er om egentlig rejsponderende Virksomhed, valgt af denne Art. Endvidere har man i Lighed med, hvad der allerede er Tilfældet paa Grund af Apotekervæsenet, som hører ind under Sundhedskollegiets Virksomhed, tænkt dette forstærket. Jeg for min Part ansaa det i mit oprindelige Forslag for tilstrækkeligt, at en Apoteker var Medlem, men i Landstinget var man tilbøjelig til at mene, at der burde være to i alt Fald i Farmacien kyndige Medlemmer, og af den Grund er Forslaget ændret, saaledes som her foreslaaet. Det er jo imidlertid et underordnet Spørgsmaal, som man nok kan blive enig om, naar man er enig om det øvrige, om der skal være 1 eller 2 farmaceutisk kyndige Medlemmer, eller hvorledes man nu nærmest tænker sig Farmacien repræsenteret ved denne Vejledning. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det er jo ikke et saadant Spørgsmaal som det, jeg nu snart skal høre mig lidt nærmere om, nemlig Apotekervæsenets Ordning, her i Landet, der hører ind under Sundhedsraadet. Til et saadant Spørgsmaal kræves der ikke farmaceutisk Rundskab, det er ikke et farmaceutisk Spørgsmaal, det er et almindeligt Hegeringsspørgsmaal. Der kan være enkelte Incidenspunkter ved et saadant Spørgsmaal, hvor det er ønskeligt at erhverve Oplysninger fra Farmaceuter, men selve Sagens Behandling og det egentlige Spørgsmaal kan ikke betegnes som farmaceutisk. Et helt andet Spørgsmaal bliver det, naar Talen er om Opretholdelsen af den almindelige Sundhedslovgivning i Landet, der kan der naturligvis incidenter være Spørgsmaal om farmaceutiske Ting, men i sin Helhed er det ikke noget farmaceutisk Spørgsmaal, og derfor er det heller ikke et Spørgsmaal, som man behøver at overlade til farmaceutisk Afgørelse.

Det andet af de tre Spørgsmaal, som har været drøftet, og som maatte endnu mere har lagt Beslag paa Opmærksomheden end Spørgsmaalet om den øverste Medicinalbestyrelse, er Spørgsmaalet om Embedslæge-

væsenets Ordning, og de Alternativer, som der der fornemmelig har været Spørgsmaal om, og som Meningerne ere delte om, er Spørgsmaalet om Bedligholdelse eller ikke Bedligholdelse af vor nuværende Distriktslægeinstitution. Der er, som bekendt, fra mange Sider blevet gjort den Mening gældende, at der under de nuværende Forhold ikke egentlig var nogen Mening i at beholde den nuværende Distriktslægeinstitution, idet Landet nu er saa tæt besat med Læger, at der for at staffe den fornødne Lægepleje til Stede rundt om i Landet ikke behøver at have Distriktslæger. Den Gang Distriktslægeinstitutionen blev oprettet, i Begyndelsen af dette Aarhundrede, var der mange Egne af Landet, hvor der, saa at sige, slet ikke fandtes Læger, og hvor det ikke kunde ventes, at man kunde faa Læger til at nedsætte sig, naar man ikke gjorde Stillingen til et egentligt Embede, forbundet med Løn. I denne Henseende har Forholdet forandret sig saa betydelig, at man nu, saa at sige alle Vegne i Landet, kan faa Læger til at nedsætte sig, uden at der behøves nogen Opfordring fra Statens Side eller en pekuniær Subvention, der er værd at tale om, idet de kunne leve af deres Praksis. Der er ganske vist enkelte Steder paa Landet i de fattigere Egne, hvor det er nødvendigt at hvide Tilflugt til en Læge, dels fra Statskassen og dels fra den kommunale Kasse, men det er kun undtagelsesvis. Derfor er der fremkommet den Mening under disse Forholdinger, at det vilde være rigtig at afstafte Distriktslægeinstitutionen i sin nuværende Stikelse og i Stedet derfor lade de Interesser, som Embedslægen nærmest skal varetage, den offentlige Hygiejne og Retzlægeværket, varetage ved et mindre Antal Fysici, der, som Følge af, at de ubeløstende skulle bestæftige sig med disse Embedsforretninger og ikke maa have privat Praksis, maatte lønnes af Staten betydelig højere end de nuværende Distriktslæger, men som ogsaa, da de ikke maatte bestæftige sig med privat Praksis, kunde have meget større Distrikter, end de nuværende Distriktslæger have. Hvor mange Fysici der ville være nødvendige, og i hvor mange Kredse man vilde tænke sig Landet delt, kan der jo være forskellige Meninger om, men et Par Stykker i hvert Amt vilde vel være tilstrækkeligt. Det er det Spørgsmaal, som navnlig frembyder sig til Løsning, naar vi komme til det andet Punkt, Embedslægeværket's Ordning, og det er et Spørgsmaal, som der vistnok er meget forskellige Meninger om, og om hvilket jeg derfor ikke — det kan ingen Menneſter forlange af mig — kan